

Communalinstitutioner. Jeg har iøvrigt ikke Videre at bemærke i Henseende til dette Lovudkast, men jeg har dog ikke troet at burde holde disse Øtringer tilbage, for muligt derved at indvirke paa den høitagtede Regjering til snarest muligt at sætte det, som jeg her har omtalt, i værk.

H. Jørgensen: Det fremgaaer af Motiverne til det Lovudkast, der nu er til Behandling, og er ogsaa Thinget ad anden Veje bekendt, at der i [forrige Session i Anledning af samme Sag, om den end forelaa i en anden Form fra Regjeringens Side, har været nedsat et Udvalg, der har forhandlet med Regjeringen og som har afgivet Betænkning i Sagen. I Motiverne til det foreliggende Udcast har man gjenemgaaet Udvalgets Betænkning og har imod denne opstillet forffjellige Anstuelser, der foranledige mig, som ifjor var betegnet som Udvalgets Ordfører, til at gjøre et Par korte Bemærkninger. Det kan ikke være min Hensigt i saadan Egenkab at ville optræde polemiserende mod Regjeringen, forsaavidt Motiverne kunne siges i en vis Retning at have polemiseret mod Udvalgets Betænkning; jeg skal blot tillade mig kortelig at antyde, at jeg ikke kan erkjende, at et Par af de væsentligste Anker, der synes at være rettede mod Udvalgets Betænkning, ere ganske vel begrundede. Der er saaledes blandt Andet fremhævet som en formeentlig Mangel i den daværende Udvalgsbetænkning, at Udvalget skulde have overseet Bigtigheden og Betydningen af, at der var et bestemt Tidspunkt, fra hvilket den danske Lovgivning i sin Heelhed kunde siges at træde i Kraft. Jeg troer, at den, der med Opmærksomhed har læst hele Udvalgsbetænkningen, vil finde, at Udvalget paa forffjellige Steder tilstrækkelig har antydet, at det ingenlunde var undgaaet Udvalget, i hvilken Grad det baade var nødvendigt, rigtigt og vigtigt, at der var et saadant bestemt Tidspunkt, fra hvilket der igjennem en Lov habdes en bestemt Udtalelse om, at den kongerigste Lovgivning i sin Heelhed, netop for

at Intet skulde være glemt, var traadt i Kraft. Naar ikke bestomindre Udvalget i det Lovforslag, vi den Gang tillode os at formulere, ikke har gjort Forslag til at nævne en saadan bestemt Dag, fra hvilken den hele kongerigste Lovgivning skulde siges at være traadt i Kraft, troer jeg, at Udvalget dertil har haft gode Grunde, og at det tilstrækkelig har antydet, af hvilken Grund man den Gang ikke kunde gjøre det. Udvalget var nemlig nødsaget til at tage Hensyn til de factiske Forhold, og det var Udvalget fuldkommen bekendt, at Regjeringen ikke den Gang var særdig med de Overveielser, som den siden den Tid har kunnet anstille, og som vi af Motiverne til denne Lov erfare have været anstillede. Det hedder i Motiverne Pag. 819: „den til Forberedelse af Districternes Indlemmelse nedsatte Commission har imidlertid fortsat sine Arbejder saaledes, at der nu paa nogle ganske enkelte Undtagelser nær kan have et Overblik over, hvilke Afvigelser fra Kongerigets Lovgivning der maa ansees som fornødne!“ Altsaa er dette Noget, der er erhvervet i Mellemtiden; men det var Udvalget fuldkommen bitterligt, at en saadan Overfigt den Gang ikke habdes, og Udvalget maatte derfor ansee det mindre rigtigt at paalægge Regjeringen noget bestemt Vaand ved at nævne en bestemt Dato, der forpligtede Regjeringen til under alle Omstændigheder at være særdig til den Tid. Henset vi til det Lovudkast, som nu foreligger, viser det sig af den Termin, der nu paatænkes, fra hvilken den kongerigste Lovgivning skal træde i Kraft, at det var rigtigt, naar Udvalget tvivlede om, at man kunde blive særdig til den Tid, man den Gang tænkte paa; thi der foreslaaes nu: den 1ste April 1867, hvilket er et senere Tidspunkt end det, man havde tænkt sig den Gang. Havde man altsaa fastsat det Tidspunkt, Udvalget ellers troede at burde dvæle ved, havde man paalagt Regjeringen et Vaand, som man ikke kunde pusse den paalagt. Jeg troer saaledes, at denne Anke, forsaavidt den er antydet rettet mod Udvalget, ikke ganske rammer. — Der er antydet en anden Anke